

TEJÉRMEGVEL NAPLÓ

Előfizetés helyben, vidéken:
1 óra 2 K | 1 óra 2 50 K
1 évre 24 K | 1 évre 30 K

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Szent István-tér 1. Telefon 208.

Felélős szerkesztő: Hajós József.

A tanítók szervezkedése.

Tegnap már említettük, hogy városunk tanítói megalakították a tanítók szervezetét. A helyi tanítók szervezete az ország összes tanítóhoz a következő felhívást intézte:

Magyarország összes tanítóhoz!
Kedves kartársak!

Anyagi helyzetünk javításáról a jelen pillanataiban senki sem gondoskodik. A legnyomorultabbak vagyunk az összes tisztviselő közt. Fizetésünk sokkal kevesebb, mint a legrosszabbul fizetett iparoségé, vagy földmunkásé keresete.

Hivatalos kérésünkre memorandumainkra mindig a legmesszebb menő jóindulat biztosítása a válasz, amely jóindulat mindig megtörik, az államháztartás anyagi helyzetén.

Meddig fogjuk még gyáván és megünyászkodva tűrni ezt a régi recept szerinti állatást? Meddig fogjuk még a szegényt hordani ruhátlan és nélkülöző családunk előtt? Van-e még — a mulinak sok arcucsapása után — annyi önzet a magyar tanítóknak, hogy mint egy ember talpra álljon, láradásos munkájáért becsületet bért kivívni.

Ha van, ám lássuk. Az ország tanítósa fogja megmutatni, megérdemli-e sorsát, vagy jobbra érdemes?

Székesfehérvár tanítósa megalakította a tanítók szervezetét, s az első ülésen elhatározta, hogy felszólítja az ország összes városainak tanítóit, hogy iskolafenntartó jellegre való tekintet nélkül azonnal szervezkedjék, válasszon végrehajtó bizottságát, hogy egy-két hónap alatt teljesen szervezeten állhasson a tanítósa a miniszter és a kormány elé, tisztességes anyagi ellátásának haladéktalan megadása ügyében.

Az idő gyorsan fut, a nélkülözés nehéz! Nincs vesztési való időnk. Ha megtörténik városonként a szervezés, a kiküldöttek Budapestben megalakítják „Magyarország Tanítóinak Végrehajtó Bizottságát.” Az eddigi tanítói szervezetek nem feleltek meg céljainknak. Ne keressük ott az okokat, hanem te remítsünk új szervezetet azonnal, olyant, amely a beléhelezett bizalomnak meg is tud felelni!

Székesfehérvár, 1918. április 12.

Kartársi üdvözléssel:
A székesfehérvári tanítók szervezeteinek végrehajtó bizottsága.

— Kitüntetések. Balassa Miklós 60. gy. e. belli tart. hadnagy Signum laudist Bergmann 60. gy. e. belli főhadnagy arany érdemkeresztet kaptak.

Szabadkőműves porhintés.

Mindnyájan tudjuk, hogy a szabadkőművesség csodálatos (vagy talán nem is csodálatos) következetességgel ellensége a agrárius munkának magyarul szólva, az őstermelő osztálynak. Mivel pedig Magyarország agrár állam, következtetésképpen ellensége a magyarság zömének, igazi nemzetellenesítő osztályának s ezáltal magának az országnak.

Ha nem lenne egyebet, mint hogy észzevenné, megbírná az agráriusok tulkapasait, nem lenne és nem lehetne egy szavunk sem ellene; elvégre ahol bűn van, azt eltorozni kell, bárki kövesse is el azt. Mi is tudjuk, látjuk és — nyögjük, hogy elsőrendű élelmiszeri cikkek ára rettentő tempó a emelkedik. (Bár azt is tudjuk, hogy itt-ott e téren is tekintélyes százaléka a bűnöknek nem a termelő, hanem a spekuláló, elrejtő, felhalmozó közvetítő kereskedelmet terheli.)

De mindenképen lelkiismeretlenség az olvasóközönség butaságára, gondolkodni nem tudására — **porhintés** — az, mikor a szabadkőművesség (és természetesen a vele egészen egyhuron pendülő szociáldemokrácia) odáig megy a merkantil érdekek osztályok védelmében, a merkantil részről elkövetett bűnök palástolásában, hogy minden nyomorúság, drágaság, uszora okát a termelő osztályban látja. Tagadhatlan, hogy ennek is vannak bűnei, nagy bűnei, annál nagyobbak, mert egy alapjában becsületes, kivétel nélkül keresztény és magyar társadalmi osztálynak a keresztény erkölcsöt szellemében nevelt lelkében burjánzóttak fel ijesztő, megdöbbentő mértékben: de az a tény, hogy itt is van kapzsiság, szivtelenség, lelketlen uszora bőven, nem ok arra, hogy a másik oldal hasonló nagy bűneit meg ne lássuk, sőt palástoljuk, mentegessük.

Iskolai példája ennek a keresztény magyarság állásai alá aknáztató lelkiismeretlen hírlapíró munkának az a tárcacikk, mely „*Drágul a kenyér!*” címmel a *Világ* egyik legutóbbi számában megjelent.

Írója, dr. Supka Géza, a Budapest első kerület nem rég megbukott radikális képviselőjéről, egyébként szabadkőműves páholyiesteréről fejtegeti ebben az írásában a mai rettentő drágaság okait. Teszi ezt igazi szabadkőműves ravaszsgággal olyképpen, hogy cikke elején a lel-

kiismeretlen lánckereskedelemnek is ad néhány leposvágást, nehogy olvasói részrehajlásról való lehassák. De írása további folyamán bőven gondoskodik arról, hogy olvasói ezt elfelejtsek s a végén egyedül a szereplő lelketlen ördöklék ellen emeljek kemény oklelket.

A budapesti vásárcsarnoki árjegyzék alapján a következő táblázatot közli:

	1898	1908	1918
Marhabas	137 fill.	164 fill.	1660 fill.
Borjúbas	137	163	2000
Sertésbas	168	220	1600
Zsir	132	154	920
Tej	21	24	116
Vaj	290	317	2000
Tejzsír (2 K)	33 drb	27 drb	4 drb
Cukor	30 fill	33 fill	248 fill
Burgonya	7	10	46
Bab	17	23	94
Fehérliszt	30	23	150

Majd így folytatja:

Mondják, hogy a különböző husokról, tejről, vajról, cukorról, itt ott a szócikarbömbával pótlói tojásról is le tudunk szokni. De hát elvégre az életnek megvan az a rossz tulajdonsága, hogy levegőből folytatni nem lehet. Maradna tehát a legeslegelemből létszükségleti cikkeknek a zsír, a burgonya, a bab és — ne tessék megharagudni érte — a kenyér. S éppen itt van a dolog bökkenője. Mindenki, elsősorban pedig a mezőgazdasági érdekeltségű urak, jajonganak azon, hogy az élet és főként az iparcikkek mennyire megdrágultak. Amde tessék elképzelni; ha a kenyér egy fillérről drágul, akkor a félkésztermény — amelyen nem egy ember és nem három napig (ameddig mondjuk, egy kiló kenyér-étég) dolgozott — nem egy fillérről fog drágulni; a kész iparcikk pedig, amelynek elkészítése közben igen sok munkás igen sok kiló kenyéret evett meg, természetesen nem egy fillérről, hanem annyiszor egy fillérről drágult meg, ahány ember annak elkészítésén dolgozott. Nagy állagban: a kenyér egy bizonyos drágulása a kész iparcikknál 5—10-szer olyan drágulást idéz elő szűkségképpen. Ezért hypokrizis, amikor a gazda urak sopánkodva és szörnyűködve mondják, hogy ók ima csak egy-két fillérről drágították; a gyáros, meg a többi városi! izé pedig mindjárt annyival meg anyival.

Aztán: csak egy-két fillér! A liszt az utóbbi négy év alatt négyzár szazalékára drágult; igazán isten csodája, ha az iparcikk nem ugrott fel egyszerűen a négyezerszeres szazalékára.

Ez a gerince a roszakaratu irásnak. Elemezzük kissé. Megérdemli.

Igaza van a cikk írójának abban, hogy a mezőgazdasági és iparcikkek áremelkedésének elbírálásánál nem lehet és nem szabad egyforma mértéket alkalmaznunk. A tej, a vaj, a tojás, a zöldségfélék, stb. ára, használ teljesen és levonás nélkül az egy termelő zsebébe foly, ellenben az iparcikkek árán mindazok osztoznak, akik azok előállításán, közvetítésén dolgoznak.

Lássunk egy példát. Mig egy pár csizma a lábamra kerül, azon nyer, illetőleg annak árából részesedik, él a termelő, ki az élő állatot eladta, a mészáros aki levágta, az állatorvos, a vágóhídi felügyelő, a nyersbőrkereskedő, a bőrgyáros és munkásai, a kikészítéshez szükséges cikkek előállítását, a bőrkereskedő s ennek alkalmazottai, a csizmadia s ennek munkásai. Talán el sem mondtam valamennyit.

Ellenben, ha én tojást, tejet, stb. veszek, annak az árán a termelő senkivel nem osztozik. Ennyi tény. De, ami ezul van, az csupa szabadkőműves porhintés.

Például: a cukor már nem mezőgazdasági, de iparcikk s ezért nem szabad rosszízűmleg a termelő osztály bünének illusztrálására beállítani. Itt már a *cukorgyárosnak* is jelentékeny szerepe van az árdrágításnál. A liszt sem mezőgazdasági termék; ennek áremelkedéséről több joggal lehetne a gőzmalomtulajdonosokkal, mint a szegény termelővel csevegni.

A tény itt az, hogy a kenyérmagvak ára — dacára a termelési eszközök óriási mérvű megdrágulásának — négy év alatt mindössze 100 százalékkal emelkedett s így a liszt 400 százalékos áremelkedése már nem a termelő, hanem a kereskedelem, az ipar, mondjuk magyarul: a malmok s az embereket körmei között tartó tölke rovására irandó.

Sajátságos, hogy ezt egyetlen szabadkőműves és szociáldemokrata írás nem akarja észrevenni nem meri olvasói szemébe állítani. Értjük. A páholyokra és demokráta szakszervezetekre nagyon kelemellen lenne, ha a végleg kiüszorított és elkese-reedett közposztalját (most ezt akarja a szabadkőművesség a lelkétöltők sok keserűség révén a hálójába keríteni), meg a demokratajárszalagon vezetett ipari munkásság rács, mélna arra, hogy itt tulajdonképen egy gyalogzatos, piszkos munka foly az ő zsebére és — lelkerre. Hogy azok, akik az ő bajai fő-

